

Počítání času (11.9.2014)

Včera na Zvířetníku podotkla YGA s nepřehlédnutelným smutkem, že je možná poslední letní večer, že úplněk na obloze signalizuje změnu počasí a že na ni padá zimní chandra. Eh, na mě vlastně taky, přesto jsem namítla, že se maximálně může jednat o skoro podzimní chandru.

Ale téma běžícího času mi nejde z hlavy. Snad i proto, že jsme o víkendu slavili Tádovy už osmé narozeniny a že i té mrňavce Emče je osm měsíců.

Čas běží čím dál rychleji, YGA má pravdu, jen párkrát rozesteleme postel a budou tu Vánoce a pak se dlouze povleče zima. Zdánlivě povleče, protože se nám ještě nestačí zaprášit novoroční předsevzetí, a už budeme obdivovat první jarní zelené prstíčky, vystrčené z ještě neprohřáté země. A než se stačíme rozmyslet, jakou dietu do plavek držet, bude tu jejich čas, a pak zase bude poslední letní úplněk a za vláhého pozdně letního večera budeme mít pocit déjà vu.

Tolik bych toho ještě chtěla přečíst, vidět, udělat, ale čím jsem starší, tím jsou dny kratší a je pro mě čím dál obtížnější do nich vměstnat alespoň to nejdůležitější. Dokonce jsem se přistihla, že počítám dobu, po kterou ještě budu muset chodit do práce, než budu mít víc času. Kdyby to bylo jako za doby, u které je dobře, že už není, tak by to už moc dlouho netrvalo, než bych se dočkala. Je to jen takový kousek času, že si dovedu představit, že bych klidně ještě mohla

nějakou dobu přesluhovat, ale ta porce „navíc„ se teď zdá být nekonečná, ještě celých sedm let, skoro jak ve vojenské službě za císaře pána.

Je to nekonečně dlouho a přece vím, že to uteče hrozně rychle. Malá Emča bude chodit do druhé třídy, jako teď chodí Táda, a on? On bude mít už občanku... ach jo... A můj den bude určitě zase o kus kratší, za každý rok na světě mi z něj někdo ustřihne pár minut, asi je to nějaká zvláštní časová daň. Ach jo!

Hmmm, nebude ono nakonec lepší čas nepočítat? Užívat si letního večera bez vidiny zimy a všech darovaných dnů bez pocitu, že by mělo být už nejméně pozítří? Protože kdo ví, kdy to pozítří vlastně bude a co nám přinese. Asi bude lepší žít s pocitem, že teď, právě teď je to jen můj čas a jiný nedostanu.

Ostatně, jak že se to říká? Darovanému času na zuby nekoukej!

{fshare}